

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 8/2021
07.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Светлане Стојановић и др, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвоката Николе Радојевића, као и адвоката Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, поднетим против правноснажних пресуда Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду К-ПО1 бр.34/2019 од 03.02.2020. године и Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1-ПО1 бр.14/20 од 09.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 07. априла 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвоката Николе Радојевића, као и адвоката Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, поднети против правноснажних пресуда Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду К-ПО1 бр.34/2019 од 03.02.2020. године и Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1-ПО1 бр.14/20 од 09.12.2020. године, у односу на повреду закона из члана 74. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 54. став 3. Кривичног законика, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвоката Николе Радојевића и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу **одбацују** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду К-ПО1 бр.34/2019 од 03.02.2020. године, окривљена Светлана Стојановић

оглашена је кривом због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези став 1. КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од пет година, а окривљени Мирољуб Стојановић због извршења кривичног дела примање мита помагањем из члана 367. став 3. у вези став 1. у вези члана 35. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци. У ове казне, на основу члана 63. КЗ, окривљенима је урачунато време проведено у притвору од 08.11.2018. године до 14.03.2019. године.

Истом пресудом, према окривљеној Светлани Стојановић је на основу одредаба чланова 78, 79. став 1. тачка 5), 80. став 1. и 4. и 85. КЗ изречена мера безбедности забране вршења јавних функција у трајању од пет година, почев од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору неће урачунати у време трајања ове мере.

Окривљени Светлана Стојановић и Мирољуб Стојановић обавезани су да плате трошкове кривичног поступка и паушала, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду - Посебног одељења Кж1-ПО1 бр.14/20 од 09.12.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвоката Милорада Пањевића, адвоката Јелене Дамљановић и адвоката Маје Раднић, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К-ПО1 бр.34/2019 од 03.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвокат Никола Радојевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те због повреде одредаба члана 441. став 1. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду закона из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

-браниоци окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвокати Милорад Пањевић и Јелена Дамљановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде одредаба чланова 74. став 1. тачка 2) ЗКП, 75. ЗКП и 72. став 1. тачка 5) ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези члана 84, те одредаба чланова 152. став 3, 156. став 7. и 157. ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, повреде одредаба чланова 115. став 1, те члана 123, 124, 125. и 126. ЗКП, као и

повреде одредаба члана 441. ЗКП, те 54. и 56. КЗ. са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП о седници већа буду обавештени браниоци окривљених, те да се у складу са одредбом члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одлаже.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића, као и бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић су неосновани у делу у којем се односе на повреду закона из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, а захтев за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића неоснован је и у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док су у осталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених недозвољени.

Неосновано се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Светлане Стојановић и Мирољуба Стојановића – адвоката Николе Радојевића, као и адвоката Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, указује да је правноснажним пресудама учињена повреда права на стручну одбрану окривљених из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП (коју бранилац Никола Радојевић означава као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) у вези члана 74. став 2. ЗКП).

С тим у вези, и у захтеву за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића, и у захтеву бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, наводи се да су на главном претресу одржаном дана 11.12.2019. године сва три браниоца отказала пуномоћје окривљенима, да су окривљени одмах именовали новог браниоца – адвоката Мају Раднић и да је тиме престала дужност дотадашњих бранилаца да пружају правну помоћ окривљенима. Стога су према наводима оба захтева окривљени на том главном претресу били без браниоца, чиме им је повређено право на стручну одбрану. У захтеву за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића истиче се и да је против окривљених вођен поступак за кривично дело примање мита

из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је обавезна одбрана а због чега је било нужно да од првог саслушања па до правноснажног окончања поступка окривљени имају браниоца, а у захтеву бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић да то што суд није допустио браниоцима који су отказали пуномоћје да напусте судницу није отклонило повреду права на делотворну одбрану, јер браниоци који су против своје воље силом задржани у судници нису ни вршили радње одбране.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није учињена повреда права на стручну одбрану окривљених из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП.

Наиме, то што су на главном претресу одржаном дана 11.12.2019. године сва три браниоца отказала окривљенима пуномоћје за одбрану, након чега су окривљени, и то окривљени Мирољуб Стојановић пре окончања доказног поступка (страна 17 транскрипта аудио записа са главног претреса, а окривљена Светлана Стојановић по окончању доказног поступка (страна 25 транскрипта) изјавом на записник дали усмено пуномоћје за одбрану адвокату Маји Раднић, не значи да нису имали браниоца на наведеном главном претресу, и да је тиме учињена повреда одредаба члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП.

Одредбама члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да окривљени мора имати браниоца, ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од 8 година или тежа казна - од првог саслушања, па до правноснажног окончања кривичног поступка.

Одредбама члана 72. став 1. тачка 5) ЗКП прописано је да је бранилац дужан да пружа правну помоћ окривљеном у року од 30 дана од дана када је отказао пуномоћје, ако пре истека тог рока не буде изабран бранилац у складу са чланом 75. став 1. ЗКП.

Одредбама члана 75. став 1. ЗКП, прописано је да једног или више бранилаца може изабрати и пуномоћјем овластити окривљени сам, или његов законски заступник, брачни друг, сродник по крви у правој линији, усвојитељ, усвојеник, брат, сестра, хранитељ и лице са којим окривљени живи у ванбрачној или каквој другој трајној заједници живота, осим ако се томе окривљени изричито противи, а ставом 2. истог члана прописано је да окривљени може дати браниоцу и усмено пуномоћје изјавом на записник код органа поступка.

Из цитираних законских одредаба јасно произилази да отказивањем пуномоћја за одбрану од стране браниоца на главном претресу и давањем усменог пуномоћја изјавом на записник (члан 75. став 2. ЗКП) другом браниоцу, не престаје обавеза бранилаца који су отказали пуномоћје за одбрану да пружају правну помоћ окривљенима у наредних 30 дана. Та обавеза наведених бранилаца престаје само у

случају ако је нови бранилац изабран пре истека наведеног рока, на начин прописан одредбама члана 75. став 1. ЗКП (писаним пуномоћјем), а не престаје у случају усменог пуномоћја на записник органа поступка из става 2. члана 75. ЗКП, како је то учињено у конкретном случају, а све у циљу спречавања злоупотребе права на стручну одбрану.

Поред тога, у конкретном случају браниоци Јелена Дамљановић и Милорад Пањевић су до окончања главног претреса од 11.12.2019. године и фактички пружали правну помоћ окривљенима, изношењем примедби на изведене доказе и подношењем доказних предлога, а што јасно произилази из транскрипата аудио записа са главног претреса.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у делу у којем се указује на повреду закона из члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, одбио као неосноване.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је првостепени суд у изреци пресуде навео: „... једини начин је да се пресуда уради наопако или намерно погрешити и кад оде на апелацију да се поништи и да се крене испочетка ...“, те је дакле у ову реченицу у односу на оптужни акт уметнуо „и намерно погрешити“ као констатацију која знатно поткрепљује облик виности који се ставља у изглед окривљеној. Поред тога, према наводима захтева, у изреци стоје и наводи „те од њега захтевао да преда износ од 2.000 евра и рекао - иначе, годину и по дана идеш“, а што је према транскриптима окривљени Мирољуб Стојановић рекао у потпуно другачијем контексту, а на који начин је првостепени суд прекорачио оптужбу.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеним изменама чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљених, односно није изашао из оквира оптужног акта, будући да и оптужница и пресуда садрже наводе да је окривљени Мирољуб Стојановић од сведока АА затражио 2.000 евра како би окривљена Светлана Стојановић „намерно направила битну повреду“ (оптужница) односно „намерно погрешила“ (изрека пресуде), као и наводе о једној и по години затвора. Једина разлика између оптужнице и изреке пресуде је у томе што се суштински идентични наводи у изреци пресуде дају у управном говору, путем цитата разговора окривљеног Мирољуба Стојановића и сведока АА док је у оптужници исто наведено у трећем лицу, без цитата.

Како је, дакле, чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива а из којих произилазе законска обележја кривичних дела због којих су окривљени оглашени кривим, то су неосновани наводи браниоца Николе Радојевића којима се указује на прекорачење оптужбе, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С тим у вези, и у захтеву браниоца Николе Радојевића и у захтеву бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, истиче се да су нижестепене пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати – на доказном материјалу садржаном у уређајима за аутоматску обраду података – телефона одузетог од сведока АА.

Према наводима захтева за заштиту законитости бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, овај доказ је незаконит јер је претресање телефона обављено незаконито, без наредбе о претресању, имајући у виду да је наредба о претресању донета 22.02.2019. године, а претрес телефона је обављен 21.02.2019. године, што значи да је претресање обављено противно одредбама члана 152. став 3. ЗКП.

Надаље, у захтеву браниоца Николе Радојевића, истиче се да је претресање телефона обављено противно одредби члана 300. ЗКП, о обављању претреса нису обавештени окривљени и њихови браниоци, те овом претресу нису ни присуствовали, док према наводима захтева бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић о овом претресању није обавештен ни држалац уређаја – оштећени АА, што овај доказ чини незаконитим.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из података у списима предмета, произилази да је претрес наведеног телефона извршен дана 21.02.2019. године у складу са одредбама члана 152. став 3. ЗКП, по наредби судије за претходни поступак Кппр По1 9/19 од 19.02.2019. године и то у присуству два сведока, а што произилази из записника Службе за специјалне истражне методе – Одељења за електронски надзор МУП-а РС – УКП. Поред тога, претрес телефона је обављен након обавештавања власника телефона – сведока АА и његовог пуномоћника – адвоката Душана Булатовића, који је обавестио орган поступка да се претрес телефона може обавити у његовом одсуству.

Стога, супротно наводима захтева, правноснажна пресуда није заснована на незаконитом доказу, при чему необавештавање окривљених и њихових бранилаца о извођењу ове доказне радње не чини овај доказ незаконитим, већ се евентуално може радити о релативно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 300. ЗКП, обзиром да одредбама Законика о кривичном поступку није прописано да се на доказу прибављеном од стране тужиоца без претходног обавештавања окривљеног и његовог браниоца не могу заснивати судске одлуке.

Према наводима захтева за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића, незаконит доказ, на коме се не може засновати судска одлука, представља и доказ прибављен посебном доказном радњом симулованог давања мита, јер је сведок АА наредбом судије за претходни поступак овлашћен да изврши овај симуловани посао, и поред тога што за то није могао бити овлашћен јер је претходно учествовао у вршењу кривичног дела давања мита у односу на окривљене Мирољуба Стојановића и Светлану Стојановић у истом чињенично-правном догађају. Надаље, у истом захтеву се истиче да је овај доказ незаконит јер је овлашћени давалац мита – сведок АА, подстрекавао окривљене на извршење кривичног дела примање мита, а што је према одредбама члана 176. став 3. ЗКП забрањено.

Врховни касациони суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића оцењује неоснованим.

Ово стога што из списка предмета произилази да је сведок АА наредбом судије за претходни поступак од 07.11.2019. године овлашћен за симуловано давање мита, те да је ова доказна радња извршена сутрадан, дана 08.11.2019. године, а из чега јасно произилази да је симуловано давање мита обављено по овлашћењу из члана 175. и 176. став 1. и 2. ЗКП, након издавања наредбе судије за претходни поступак, а не пре тога.

Када је у питању подстрекавање окривљених на извршење кривичног дела примања мита (члан 176. став 3. ЗКП), истоветни наводи истакнути су и у жалби браниоца окривљених – адвоката Маје Раднић, и били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену, па како је Апелациони суд у Београду као другостепени суд ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 6 став 3 и 4 и страни 7 став први своје одлуке Кж1-По1 бр.14/20 од 09.12.2020. године изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге и упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Према наводима захтева за заштиту законитости браниоца Николе Радојевића, чињенично стање у правноснажној пресуди утврђено је и на извештају Безбедносно-

информативне агенције од 01.11.2018. године, везано за исказ сведока АА у вези са симулованим послом давања мита, иако такав доказ не постоји у списима предмета.

И ове наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оценио је неоснованим, обзиром да наведени доказ постоји у списима предмета, и то у списима истраге Посебног одељења Вишег суда у Београду Кти бр.20/18 на странама 354 – 356 у регистратору број 3 и исти је изведен на главном претресу, како је то наведено на страни 4 првостепене пресуде.

Указујући на исту битну повреду одредаба кривичног поступка, браниоци Милорад Пањевић и Јелена Дамљановић у захтеву за заштиту законитости наводе да незаконит доказ представља и вештачење вештака психијатриске струке др Иване Сташевић Карличић, које је у супротности са одредбама ЗКП, јер је наведени вештак дао паушално мишљење о процесној способности окривљене Светлане Стојановић, без објективне стручне аргументације и без обављања контролног тестирања, што је супротно одредбама чланова 115. став 1, 123, 124, 125.и 126. ЗКП.

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева не оспорава се законитост ове доказне радње, већ се овим наводима у суштини оспоравају стручност и кредибилитет судског вештака медицинске струке др Иване Сташевић Карличић, а што не представља разлог због ког у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП окривљени преко браниоца могу поднети овај ванредни правни лек

Неосновано се захтевима за заштиту законитости бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић, као и браниоца Николе Радојевића, указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда закона „из члана 441. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ“.

С тим у вези, у оба захтева наводи се да су и првостепени и другостепени суд као отежавајућу околност приликом одмеравања казне ценили статус окривљене Светлане Стојановић, односно околност да је кривично дело извршила у својству судије, иако је та околност обележје кривичног дела због ког је осуђена, на који начин су погрешно применили одредбу члана 54. став 3. Кривичног законика, те учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, по оцени овога суда, не могу се прихватити као основани.

Наиме, истоветни наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду, Посебног одељења, који у овом кривичном поступку поступао по жалбама изјављеним против првостепене пресуде, па како је овај суд, као другостепени, изложене наводе оценио неоснованим и о томе на страни 8, последњи став, и страни 9, први став своје одлуке изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд

у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Поред тога, на страни 30 првостепене пресуде наведено је да је првостепени суд од отежавајућих околности на страни окривљене Светлане Стојановић ценио побуде из којих је дело учињено и јачину угрожавања заштићеног добра, те дакле статус окривљене, односно чињеницу да је кривично дело извршила у својству судије Основног суда у Лазаревцу није ценио као отежавајућу околност како је то правилно закључио и другостепени суд на страни 8 последњи став и страни 9 први став своје одлуке.

Из наведених разлога захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених – адвоката Николе Радојевића, као и адвоката Милорада Пањевића и Јелене Дамјановић, у овом делу одбијени су као неосновани.

У преосталом делу, бранилац Никола Радојевић у захтеву за заштиту законитости указује на изостанак законског елемента кривичног дела због ког је окривљена Светлана Стојановић осуђена, због недостатка последице а због чега се према ставу овог браниоца у радњама окривљене не стичу законски елементи предметног кривичног дела, већ евентуално елементи кривичног дела трговина утицајем, а у радњама окривљеног АА елементи кривичног дела преваре у покушају, што би представљало повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Међутим, бранилац у захтеву не наводи који је законски елемент предметног кривичног дела изостао у конкретном случају, већ с тим у вези износи сопствену оцену чињеничног стања и сопствени чињенични закључак да се у радњама окривљених евентуално стичу елементи кривичног дела трговине утицајем и кривичног дела преваре у покушају, а не битни елементи кривичних дела због којих су оглашени кривим.

Истим захтевом указује се и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) у вези члана 39. ЗКП, те из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, као и на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП, а у захтеву за заштиту законитости бранилаца Милорада Пањевића и Јелене Дамљановић и на повреде одредаба члана 72. став 1. тачка 5) ЗКП, члана 75. ЗКП и члана 369. став 2. ЗКП.

Како је одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано да окривљени преко браниоца захтев за заштиту законитости може поднети због повреда овог закона из члана 74, 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4) учињених у првостепеном и поступку пред

апелационим судом, то су захтеви за заштиту законитости у односу на повреде закона које нису обухваћене одредбом члана 485. став 4. ЗКП и у односу на оспоравање чињеничних утврђења у правноснажној пресуди, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2), одбачени.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд одбио је као неосноване захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених, поднете због повреде одредаба члана 74. став 1. тачка 2) ЗКП, битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. КЗ, док је у осталом делу поднете захтеве одбацио на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић